

Alegret, Fernández
Aguirre & Sílvia Bel
—*Cant espiritual*, 125è
aniversari del naixement
de Ricard Lamote de
Grignon

Petit Palau Cambra

Dilluns, 26 de febrer de 2024 – 19.30 h

Petit Palau

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

David Alegret, *tenor*

Rubén Fernández Aguirre, *piano*

Sílvia Bel, *actriu*

Joan Lamote de Grignon (1872-1949)

Del cicle *Les violetes*

Cap al tard*

Les aranyes

És juny*

Ricard Lamote de Grignon (1899-1962)

*Cant espiritual**

Miquel Ortega (1963)

La gesta dels estels - segona sèrie (estrena absoluta)

Cançó

La casa que vull*

Quin dia clar

—*Desolació* de Joan Alcover**

Ricard Lamote de Grignon

Plugeta lleu

*Tot l'enyor de demà**

*Malenconia**

Nadal

—*Fidelitat* de Josep Carner**

*Per una flor de romani**

De Siete cancioncillas en estilo popular

¡Ay que non era!

Dentro en el vergel

Tres morillas

Yo con vos, señora

Perdí la mi rueca

—*Sum vermis* de Jacint Verdaguer**

*Cançó del capvespre**

Cançó de la Francisqueta

**Poema recitat i cantat*

***Poema només recitat*

Aquest concert té una durada de 80 minuts sense pausa.
La durada del concert és aproximada.

#patrimonicatalà

Poema

els meus ulls tenen forats
si hi endinso aquestes mans
m'estiro la flor
de les entranyes

el calze que té l'oracle
al seu final

Laia Llobera

Paradísia (2023)

Comentari

Quan parlem dels Lamote de Grignon ens referim a dos dels músics més rellevants de la història contemporània de Catalunya: Joan i Ricard, pare i fill. Compositors, directors i pianistes, dos músics amb un *background* de gran profunditat que durant la primera meitat del segle XX contribuïren a consolidar el panorama musical català. La seva obra constitueix un llegat patrimonial extraordinari que abasta música simfònica, òpera, obra coral, obra per a cobla i, per descomptat, el lied, un gènere musical que ressegueix els poetes més emblemàtics de la seva època.

Joan Lamote de Grignon (Barcelona, 1872-1949) va ser professor de piano i de repertori del Conservatori del Liceu, un ofici que va continuar desenvolupant al llarg de la vida amb un gran nombre de liederistes. Un dels seus concerts més emblemàtics va ser a la Salle Pleyel de París el 1937, on juntament amb Conxita Badia van oferir un recital de lied català per commemorar la inauguració de l'exposició "Art catalan" del Musée du Jeu de Paume. Una de les obres que van sonar-hi va ser el cicle *Les violetes*, un conjunt de dotze cançons a partir de poemes d'Apel·les Mestres. En el concert d'avui podran escoltar-ne quatre: "Larilà", "Cap al tard", "Les aranyes" i "És juny".

Ricard Lamote de Grignon (Barcelona, 1899-1962), de qui enguany es commemora el 125è aniversari del naixement, va ser un músic a cavall del Noucentisme i la contemporaneïtat. El concert d'avui inclou una pinzellada de la seva obra, que segons David Alegret és "*plena d'elegància, equilibri, lirisme i contenció*". *Siete cancioncillas en estilo popular* són set cançons sobre textos populars anònims dels segles XV i XVI. *Serranilla* és un lied amb text del marquès de Santillana. *Tot l'enyor de demà* parteix d'un poema de Joan Salvat-Papasseit, un lied inèdit descobert recentment pel net del compositor, David Craven-Lamote de Grignon. *Cant espiritual* parteix del conegut poema de Joan Maragall, i *Plugeta lleu*, d'un text en xinès traduït per Marià Manent. *Nadal* (de Pere Benavent), *Malenconia* (de Rossend Llates) i *Per una flor de romaní* (de Josep Carner) formen part d'un cicle de cançons que es va estrenar a la Sala Mozart l'any 1928, mentre que *Cançó del capvespre* i *Cançó de la Francisqueta* formen part del popularitzat cicle de cinc cançons sobre poemes de Josep Maria de Sagarra.

El recital d'avui inclou una estrena absoluta: *La gesta dels estels* (segona sèrie), un cicle de tres cançons –“Cançó”, “La casa que vull”, “Quin dia clar”– escrit pel director i compositor català Miquel Ortega (1963) que complementa el primer quadern, compost a partir de textos de Joan Salvat-Papasseit, de qui enguany es commemora el centenari de la seva mort.

Aquest concert demostra que Joan i Ricard Lamote de Grignon, amb la seva extraordinària contribució a la música catalana, continuen sent font d'inspiració i enriquiment per a les generacions actuals.

Albert Fontelles Ramonet, intèrpret i doctor en musicologia

Palau de la Música Catalana

Obres universals de la clàssica

Del 13 de febrer al 29 de maig de 2024

Un rèquiem alemany de Brahms

Orfeó Català, Balthasar Neumann & Hengelbrock

Simfonia Lobgesang de Mendelssohn

Orfeó Català, Balthasar Neumann & Hengelbrock

La Creació de Haydn

Cor Jove de l'Orfeó Català, OBC & Gardolińska

Passió segons sant Mateu de J. S. Bach

Cor de Cambra del Palau, Vespres d'Arnadí & Prégardien

Passió segons sant Joan de J. S. Bach

La Capella Reial de Catalunya, Le Concert des Nations & Savall

L'incoronazione di Poppea de Monteverdi

Jeanine De Bique, The English Concert & Bicket

Israel a Egipte de Händel

Monteverdi Choir, English Baroque Soloists & Whelan

El corn màgic de la joventut de Mahler

Andrè Schuen

Tolomeo de Händel

Franco Fagioli, Il Giardino Armonico & Antonini

Entrades a palaumusica.cat

Biografies

David Alegret, tenor

©May Zircus

Reconegut com a gran especialista en el repertori rossinià i mozartià, on brillen la puresa natural de la seva veu, la seva tècnica i la seva emotiva musicalitat, David Alegret ha cantat extensament els principals títols d'ambdós compositors a Viena, Zúric, Hamburg, Múnic, Roma, Madrid i Barcelona; i als Festivals de Garsington o Pesaro, entre d'altres. Addicionalment completa el seu repertori operístic amb títols de Donizetti, i altres rols que ha cantat a festivals com el Salzburger Festspiele Pflingsten, i teatres com el San Carlo de Nàpoli o l'Opéra de Montpel·lier.

Molt actiu en el repertori contemporani, recentment ha participat en les estrenes de les òperes *Les Bienveillantes* de Parra a l'Opera Vlaanderen, i *L'enigma di Lea* de Casablanca al Gran Teatre del Liceu, en les quals els compositors van escriure els rols pensant en ell, així com a la recent estrena de les *Cinco Canciones Granadinas* de Xavier Pagès-Corella, juntament amb l'Orquesta Ciudad de Granada. En paral·lel, David Alegret és un gran impulsor de la creació de cançons en català per a veu i piano, i compositors com Antoni Ros Marbà, Albert Guinovart o Alberto García Demestres han escrit obres per a la seva veu.

Ha estat dirigit per batutes tan importants com Bolton, Carella, Heras-Casado, López Cobos, Luisi, Minkowski, Muti, Pons, Savall, Weigle i Zedda.

En el terreny de l'oratori, ha interpretat obres que abasten des de Monteverdi fins a la música dels nostres dies, en auditoris com el Queen Elizabeth Hall de Londres, Musikverein i Konzerthaus de Viena, i a Lucerna i Praga, per citar algunes ciutats.

David Alegret és un reconegut intèrpret de recital, amb un repertori on destaquen el lied alemany i la canço d'autor català. El seu disc *Impressions de natura* ha rebut crítiques excel·lents i properament veurà la llum el seu darrer treball *Carneriana* al costat del pianista Rubén Fernández Aguirre, que recull 50 cançons sobre textos de Josep Carner, incloent diverses obres que diferents compositors li han dedicat. També ha enregistrat per a segells com Harmonia Mundi o Unitel Classica.

Rubén Fernández Aguirre, piano

©May Zircus

Nascut a Barakaldo (Biscaia), va ser deixeble de Félix Lavilla, s'especialitzà en acompanyament de cantants a Viena i Múnic, i va rebre el consell de Wolfgang Rieger.

Pianista habitual dels cantants Carlos Álvarez, Lisette Oropesa, Ismael Jordi, Sabina Puértolas, Javier Camarena, Carmen Solís, David Alegret, Marina Monzó, José Antonio López, Serena Sáenz, Airam Hernández, Ruth Iniesta, Joan Martín-Royo, Vanessa Goikoetxea, Nancy Fabiola Herrera, Miren Urbietta, Núria Rial, Berna Perles, etc., també ofereix recitals amb Ermonela Jaho, Carlos Chausson, Mariella Devia, Josep Bros, Measha Brüggergosman, Andreas Schager, Martina Serafin, Celso Albelo, Cristina Gallardo-Domàs, Simón Orfila, Sylvia Schwarz, Christopher Robertson, Ainhoa Arteta, Martin Nusspaumer, María Bayo, Borja Quiza, María José Montiel, José Luis Sola, Maite Beaumont, David Menéndez, Isabel Rey, Gabriel Bermúdez, Virginia Tola, José Sempere, Ángeles Blancas, Pancho Corujo o Leontina Vaduva, entre molts d'altres. Actua a la majoria dels teatres i festivals espanyols, com també a la Staatsoper i Musikverein de Viena, ROF de Pesaro, Festival de Bregenz, Sala Txaiovski de Moscou, Smetana Hall de Praga, Carnegie Hall de Nova York, Teatro Solís de Montevideo, Usina del Arte de Buenos Aires, Guadalajara, Álamos Sonora, Dubai, Damasc, Alger...

També ofereix acompanyament en cursos i classes magistrals de T. Berganza, R. Scotto, J. Aragall, I. Cotrubas, R. Vargas i F. von Stade. Ha estat el pianista oficial d'Operalia, concurs presidit per Plácido Domingo, i jurat dels concursos internacionals de Cant de Bilbao, Logronyo i Bogotà.

Defensor del patrimoni musical hispànic, ha recuperat les cinc òperes de saló del sevillà Manuel García y entre la seva discografia figuren els àlbums *Granados songs integral*, *Carlos Álvarez live in La Monnaie*, *Canciones de la Alhambra*, *Ametsetan*, *Carneriana*, *La seduzione* (per al segell IBS), la integral de cançons d'Antón García Abril (Bolamar Music) i *Ensueños* (AIM Records).

És patró d'honor de la Fundació Victoria de los Ángeles i l'any 2010 va rebre el Premi Ópera Actual “*per la seva dedicació a la lírica i el prestigi creixent que està assolint en aquest àmbit*”.

Silvia Bel, actriu

©David Ruano

Sílvia Bel i Busquet (Barcelona, 24 de juny de 1970). Actriu. Llicenciada en Art Dramàtic per l'Escola Superior d'Art Dramàtic de Barcelona, Institut del Teatre 1992-1996.

L'any 1998, acabats els estudis i després de participar en diferents espectacles teatrals a Barcelona, es trasllada a Madrid on juntament amb l'actor i director Karra Elejalde protagonitza pel·lícules com *Año Mariano* i *Torapia*. L'any 2003 torna als escenaris catalans, on desenvoluparà la seva trajectòria teatral interpretant primers papers al costat de directors com S. Belbel, J.M. Mestres, À. Rigola, Amos Gitai, H. Bonnin, T. Casares o J. Ollé entre d'altres.

L'any 2005 protagonitza l'espectacle teatral *La Xarxa*, de J. Brossa, interpretació que li valdrà el premi de la crítica Serra d'Or a la millor aportació teatral de l'any, a més de la nominació a millor actriu pels premis Butaca i l'elogi de tota la crítica.

A partir d'aquest moment la seva carrera discorre entre teatre, televisió i cinema. A la televisió ha protagonitzat series com *Infidels*, *Ventdelplà* o *El cor de la ciutat*.

L'any 2007 va ser la Colometa de *La plaça del Diamant*, que després de fer temporada al TNC va girar durant un any per diferents teatres del país per acabar a Madrid al CDN.

Ha col·laborat amb músics com Lluís Llach i Jordi Savall en diferents concerts poètico-musicals.

L'any 2012 rep el Premi Memorial Margarida Xirgu a la interpretació femenina més rellevant de la temporada teatral barcelonina.

Actualment també compagina la seva faceta d'actriu amb col·laboracions literàries a diferents mitjans i espais culturals.

Textos

Joan Lamote de Grigon (1872-1949)

Del cicle *Les violetes*

Text d'Apel·les Mestres (1854-1949)

CAP AL TARD

En la branca d'un pollanc, vora l'estany,
quan s'adorm la llum del dia,
desgranava el rossinyol, primer de l'any,
sa exquisida melodia.

Quantes tardes passejant al caure el sol
te'n recordes, vida mia?
Hem callat per escoltar el rossinyol,
el meu mestre de poesia

Quina calma més augusta, fins el cor
sos batecs esmortuïa,
com vibrava la cançó, sota el cel d'or
on el sol es despedia!

Fins l'estrella de la tarda, lentament,
lentament feia sa via,
desitjosa de no perdre un sol accent
de l'excelsa melodia.

Què cantava el rossinyol, que a son cantar
terra i cel tot emmudia?
Què cantava, que sentint-lo ens vam besar,
te'n recordes, vida mia?

LES ARANYES

La mare de Déu cap al tard filava,
lo sol era post, les flors aclucades.
La guanya la son a mitja fusada,
li cauen les mans damunt de la falda.

De tots els racons acuden aranyes,
escalen el fus i el maset engamben,
el fil començat feineres agafen,
en un dir Jesús, tot el floc filaven.

La Mare de Déu ja se'n despertava,
“Déu vos do salut, filadores santes,
el que filareu seran fils de plata,
per filosa i fus les florides branques”.

ÉS JUNY

És juny!
Ja canta la guatlla:
la falç en el puny, la dalla a l'espantla.
És juny!

És juny!
El blat no té espera,
ja arriba de lluny
la colla feinera.
És juny!

És juny!
Llampeguen les dalles,
la plana retruny
de cants i rialles.
És juny!

Ricard Lamote de Grigon (1899-1962)

Cant espiritual

Text de Joan Maragall (1860-1911)

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu dar en una altra vida?

Perxò estic tan gelós dels ulls, i el rostre,
i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!

¿Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que pertot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.

Aquell que a cap moment li digué “—Atura't”
sinó al mateix que li dugué la mort,
jo no l'entenc, Senyor; jo, que voldria
aturar a tants moments de cada dia
per fe'ls eterns a dintre del meu cor!...
O és que aquest “fer etern” és ja la mort?

Mes llavors, la vida, què seria?
¿Fóra només l'ombra del temps que passa,
i la il·lusió del lluny i de l'aprop,
i el compte de lo molt, i el poc, i el massa,
enganyador, perquè ja tot ho és tot?

Tant se val! Aquest món, sia com sia,
tan divers, tan extens, tan temporal;
aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria,
és ma pàtria, Senyor: i ¿no podria
esser també una pàtria celestial?

Home só i és humana ma mesura
per tot quant puga creure i esperar:
si ma fe i ma esperança aquí s'atura,
me'n fareu una culpa més enllà?

Més enllà veig el cel i les estrelles,
i encara allí voldria esser-hi hom:
si heu fet les coses a mos ulls tan belles,
si heu fet mos ulls i mos sentits per elles,
per què aclucà'ls cercant un altre com?

Si per mi com aquest no n'hi haurà cap!
Ja ho sé que sou, Senyor; però on sou, qui ho sap?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...
Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.

I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!

Miquel Ortega (1963)

La gesta dels estels – segona sèrie

Textos de Joan Salvat-Papasseit (1894-1924)

CANÇÓ

Sota l'olivera fronda
sota l'olivera està:
la donzella la més jove,
que és la més bella del mas.

Fadrinets a la pubilla
no la miren ni en passar,
sota l'olivera fronda
una donzelleta hi ha.

Caterineta li diuen
Catarineta del mas:
si no es casa la pubilla
no la deixen festejar.

Té un cantiret a la vora,
una violeta a la mà
i una rosa a cada galta:
tots els fadrinets del pla.

Si no es casa la pubilla
la garlanda no li val.

Un hereu torna d'Espanya
que al servei del rei anà;
si volia a la pubilla
ja no s'hi vol maridar:

Sota l'olivera fronda
sota l'olivera està,
la donzella la més jove,
que és la més bella del mas.

La pubilla s'esllanguia,
Caterineta no tant;
si l'una aniria a missa
l'altra aniria a dansar:
a la plaça fan ballades,
la sardana dels galans.

Quan l'hereu la triaria
la voldrien tots plegats:
si la pubilla es fes monja
ella es podria casar.

Caterineta li diuen,
Caterineta del mas;
sota l'olivera fronda
sota l'olivera està.

LA CASA QUE VULL

La casa que vull,
que la mar la vegi
i uns arbres amb fruit
que me la festegin.

Que hi dugui un camí
llucent de rosada,
no molt lluny dels pins
que la pluja amainen.

Per si em cal repòs
que la lluna hi vingui;
i quan surti el sol
que el bon dia em digui.

Que al temps de l'estiu
niui l'oreneta
al blanc de calç ric
del porxo amb abelles.

Oint la cançó
del pagès que cava;
amb la salaborr
de la marinada.

Que es guaiti ciutat
des de la finestra,
i es sentin els clams
de guerra o de festa:

per ser-hi tot prest
si arriba una gesta.

QUIN DIA CLAR

Quin dia clar que el cor s'esvera:
ha dit l'abril missa primera
i el sol és dolç i l'arbre riu.

Tu et fas la roba per l'estiu:
color verd-poma és el setí
més la bruseteta blau marí.

Quin dia clar
i és suau el vent.
Fa bona mina tot jovent.

I cada noia, com adés
per primavera té promès
—si no en tenia no és defès.

Ara comença la cançó
i la tenora afina el to:

tu et fas la roba per l'istiu
—color taronja un cosset viu.

—*Desolació*

Poema de Joan Alcover (1854-1926)

Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahir,
que als segadors feia ombra a l'hora de la sesta;
mes branques una a una va rompre la tempesta,
i el llamp fins a la terra ma soca mig-partí.

Brots de migrades fulles coronen el bocí
obert i sens entranyes que de la soca resta;
cremar he vist ma llenya; com fumerol de fesa,
al cel he vist anar-se'n la millor part de mi.

I l'amargor de viure xucla ma rel esclava,
i sent brostar les fulles i sent pujar la saba,
i m'aida a esperar l'hora de caure un sol de conhort.

Cada ferida mostra la pèrdua d'una branca:
sens jo, res parlaria de la meitat que em manca;
jo visc sols per plànyer lo que de mi s'és mort.

Ricard Lamote de Grignon

Plugeta lleu

Text de Marià Manent (1898-1988), traducció lliure d'un poema xinès de Du Fu (712-770)

Quin seny tan fi, plugeta lleu!
Ja la llavor t'espera;
dus al quintà cremat de sol
frescors de primavera.

Vas néixer fosa al cor del vent,
alguna nit estranya;
els solcs s'amaren del teu plor,
i és verda la muntanya.

Ahir molts núvols abrandats
pel cel feien corrua,
i cada llum dels mariners
era una estrella nua.

Avui tot són colors frescals
i papallons i merles:
Oh, quina olor, jardí del Rei,
brodat amb tantes perles!

Tot l'enyor de demà

Text de Joan Salvat-Papasseit

Ara que estic al llit
malalt
estic força content.
Demà m'aixecaré potser
i heus aquí el que m'espera:

Unes places lluentes de claror
i unes tanques amb flors
sota el sol
sota la lluna al vespre
i la noia que porta la llet
que té un capet lleuger
i duu un davantalet
amb unes vores fetes de puntes de coixí
i una rialla fresca.

I encara aquell vailet
que cridarà el diari
i qui puja als tramvies
i els baixa
tot corrent.

I el carter
que si passa i no em deixa cap lletra, m'angoixa
perquè no sé el secret
de les altres que porta.

I també l'aeroplà
que em fa aixecar el cap
el mateix que em cridés una veu d'un terrat.

I les dones del barri
matineres
qui travessen de pressa en direcció al mercat
amb sengles cistells grocs
i retornen
que sobreixen les cols
i a vegades la carn
i d'un altre cireres vermelles.

I després l'adroguer
que treu la torradora del cafè
i comença a rodar la maneta
i qui crida les noies
i els hi diu: Ja ho té tot?

I les noies somriuen
amb un somriure clar
que és el baume que surt de l'esfera que ell volta.

I tota la quitxalla del veïnat
qui mourà tanta fressa perquè serà dijous
i no anirà a l'escola.

I els cavalls assenyats
i els carreters dormits
sota la vela en punxa
que dansa en el seguit de les roderes.

I el vi que de tants dies no he begut.
I el pa
posat a taula.
I l'escudella rossa
fumejant.

I vosaltres amic
perquè em vindreu a veure
i ens mirarem feliços.

Tot això bé m'espera
si m'aixeco
demà.
Si no em puc aixecar
mai més
heus aquí el que m'espera:

Vosaltres restareu
per veure el bo que és tot:
i la Vida
i la Mort.

Malenconia

Text de Rossend Llates (1899-1973)

Si em deies, “Què és que vols?”,
jo no ho sabia.
Ara que ploro, ho sé...
Ho sé i no ho sé, car la malenconia
fa marcir les volences també.

Nadal

Text de Pere Benavent (1899-1974)

Festa de gust casolà
i de llar ben abrandada.
Festa que ens fa recordar
de la infantesa passada.

Festa de glatir matern
i d'olor de cosa antiga.
Festa que fas que l'hivern
seriós i trist somriga.

Com la fredor t'ha encongit
sols la galta del petit
sent l'escalf de ta alenada.

Per això a l'anar-te acostant
tot el món es torna infant
per a copsar ta besada.

—*Fidelitat*

Poema de Josep Carner (1884-1970)

Un salze vell aquesta riba empara
tot dolencós de l'aire que el despulla;
ja, malmenat pel vent, s'acaramulla
el trist fullam vora la soca mare.

Vindran els dies de delit encara;
bé li ho prediu en la mes fina agulla
del seu brancatge, vora el cim, la fulla
que hi menyspreà la rufagada avara.

Car si llarga com mai la nit davalla,
la fulla, l'encongida romanalla,
fins quan punyent, el gebre la trastoca,

parla d 'una futura revifalla
amb veu poruga, a cada instant més poca:
i, tot finant, rejoyeneix la soca.

Per una flor de romaní

Text de Josep Carner (1884-1970)

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau
ceptre i palau.

Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria
i el tros que em resta, mig romput,
de joventut.

Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doní.

De Siete cancioncillas en estilo popular

Textos anònims dels segles XV i XVI

¡AY QUE NON ERA!

¡Ay que non hay!,
¡ay que non era!,
mas ¡ay, que non hay
quien de mi pena se duela!

Madre, la mi madre,
el mi lindo amigo.
Moriscos de allende
lo llevan cativo.

¡Ay que non era!,
¡ay que non era!,
mas ¡ay que non hay
quien de mi pena se duela!

Moriscos de allende
lo llevan cativo.
Cadenas de oro,
candado morisco.

¡Ay que non era!,
¡ay que non era!,
mas ¡ay que non hay
quien de mi pena se duela!

¡Ay que non hay...
... quien de mi pena se duela!

DENTRO EN EL VERGEL

Dentro en el vergel moriré,
dentro en el rosal matarme han.

Yo me iba mi madre las rosas coger.
Dentro en el vergel moriré.
Hallé mis amores dentro en el vergel.
Dentro en el rosal matarme han.

Dentro en el vergel moriré,
dentro en el rosal matarme han.

TRES MORILLAS

Tres morillas me enamoran en Jaén,
Axa, Fátima y Marién.

Tres morillas tan garridas
iban a coger olivas.
Y hallaban las cogidas en Jaén,
Axa, Fátima y Marién.

Y hallaban las cogidas.
Y tornaban desmaídas.
Y las colores perdidas en Jaén,
Axa, Fátima y Marién.

Tres morillas tan lozanas
iban a coger manzanas.
Tres morillas me enamoran en Jaén,
Axa, Fátima y Marién.

YO CON VOS, SEÑORA

Yo con vos, Señora,
yo con vos...

Por mi fe, Señora,
que en cuanto vivierdes
do quiera que fuerdes,
yo con vos...

Pues sabed, Señora,
esto muy de cierto,
que aún después de muerte
yo con vos...

Si mudardes casa
ruegos yo lo sepa
si a tal que quepa
yo con vos...

El mucho deseo
habrá que matarme
que tengo de estarme
yo con vos...

Oh triste cuitada
que tengo perdida
el alma i la vida
yo por vos...

Yo no sé que diga
y muero penando
que dices que ando
yo con vos...

PERDÍ LA RUECA

Perdí la mi rueca
y el huso non fallo,
si vistas al,
al tortero andar.

Perdí la mi rueca
llena de lino;
hallé una bota
llena de vino;
si vistas al,
al tortero andar.

Hinqué mis rodillas,
dile un besillo,
bebí un azumbre
mas un cuartillo;
si vistas al,
al tortero andar.

Vino mi marido
y diome en la toca;
¡ay de mí mezquina
y como estoy loca!
si vistas al,
al tortero andar.

—*Sum vermis*

Poema de Jacint Verdaguer (1845-1902)

Veieu-me aquí, Senyor, a vostres plantes,
despullat de tot bé, malalt i pobre,
de mon no-res perdut dintre l'abisme.
Cuc de la terra vil, per una estona
he vingut en la cendra a arrossegar-me.
Fou mon bressol un gra de polsinera,
i un altre gra serà lo meu sepulcre.
Voldria ser quelcom per oferir-vos,
però Vós me voleu petit i inútil,
de glòria despullat i de prestigi.

Feu de mi lo que us plàcia, fulla seca
de les que el vent s'emporta, o gota d'aigua
de les que el sol sobre l'herbei eixuga,
o, si voleu, baboia de l'escarni.
Jo só un no-res, més mon no-res és vostre;
vostre és, Senyor, i us ama i vos estima.
Feu de mi lo que us plàcia; no en só digne
d'anar a vostres peus; com arbre estèril,
de soca a arrel traieu-me de la terra,
morfoneu-me, atuiu-me, anihilau-me.

Veniu a mi, congoixes del martiri,
veniu, oh creus, mon or i ma fortuna,
ornau mon front, engalonau mos braços.
Veniu llores i palmes del Calvari,
si em sou aspres avui, abans de gaire
a vostre ombriu me serà dolç l'asseur'm.
Espina del dolor, vine a punyir-me,
cuita a abrigar-me amb ton mantell, oh injúria;
calúmnia, al meu voltant tos llots apila,
misèria, vine'm a portar lo ròssec.
Vull ser volva de pols de la rodera
a on tots los qui passen me trepitgen;
vull ser llençat com una escombraria
del palau al carrer, de la més alta
cima a l'afrau, i de l'afrau al còrrec.
Escombreu mes petjades en l'altura;
ja no hi faré més nosa, la pobresa
serà lo meu tresor, serà l'oprobri
lo meu orgull; les penes ma delícia.

Des d'avui colliré los vilipendis
i llengoteigs com perles i topazis
per la corona que en lo cel espero.
Muir a aquest cos insuportable, muira;
cansat estic de tan feixuga càrrega;
devor'l lo fossar, torne a la cendra
d'on ha sortit, sum vermis et non homo.
Jo no só pas la industriosa eruga
que entre el fullam de la morera es fila
de finíssima seda lo sudari.
Jo me'l filo del cànem de mes penes;
mes, dintre aqueixa fosca sepultura,
tornat com Vós, Jesús, de mort a vida,
jo hi trobaré unes ales de crisàlide
per volar-me'n amb Vós a vostra glòria.

Cançó del capvespre

Text de Josep Maria de Sagarra (1894-1961)

Hi ha una vela enllà del mar,
hi ha un ramat que ningú guarda,
pasturant l'herba a l'atzar
quan cau la tarda.

Darrere el matoll de bruc
sento la rata cellarda,
sento l'esquirol poruc
quan cau la tarda.

Sento l'estrella en el cel,
i en el turó l'olivarda,
sento el sospir i el bruel
quan cau la tarda.

Sento la pena per dins,
sento el neguit que m'esguarda,
sento perles i robins
quan cau la tarda.

Sento que els dies se'n van,
però l'angúnia es retarda...
Sento que l'enyoro tant,
quan cau la tarda.

Cançó de la Francisqueta

Text de Josep Maria de Sagarra

Si tens ulls de malcarada,
si tens llavis de festeig;
m'has dit que eres a l'entrada,
i jo et trobo al safareig.
Ai, Francisca delicada,
et veig i no et veig!

Dius que et fa la pell rasposa
la besada de l'oreig,
que olorant l'escabellosa
ja comences el basqueig.
Ai, Francisca primorosa,
et veig i no et veig!

Si a mi m'has dat la rosella,
amb un altre feu fresseig.
Mira que duu mala estrella
això de l'aiguabarreig!
Ai, Francisca, blanca i bella,
et veig i no et veig!

Set galans per medicina,
set galans per 'nar a passeig!
Quina mala teranyina
has triat pel teu ormeig.
Ai, Francisca galta fina,
et veig i no et veig!

Amor de paraula neta
ni mentir ni somiqueig;
ai que la cintura estreta,
ai que toca 'nar a bateig!
Ai Francisca Francisqueta,
et veig i no et veig!

També et pot interessar...

Tardes al Palau

Dimarts, 21.05.24 – 19 h

Sala de Concerts

Stabat Mater de Brotons

Marta Mathéu, *soprano*

Roger Padullés, *tenor*

Pau Armengol, *baríton*

Cor de Cambra de Granollers (Josep Vila i Jover, director)

Cor Jove Amics de la Unió (Marta Dosaiguas, directora)

ARSinNOVA Cor de Cambra (Maria Mauri, directora)

Orquestra Simfònica Sant Cugat

Salvador Brotons, *director*

R. Martínez i Valls: *Cançó d'amor i de guerra* (selecció)

S. Brotons: *Stabat Mater*

Preus: de 25 a 35 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Josep Daniel i Gubert – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

